

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Jaroslav Novák**, se sídlem Skrýchov 2, Strmilov, zastoupen Mgr. Jaromírem Noskem, advokátem se sídlem Furchova 373, Telč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2024, č. j. 29 A 11/2024-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2023, č. j. KUJI 109504/2023, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Telč, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“) ze dne 4. 8. 2023, č. j. MěÚ Telč 4148/2022, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. u) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Přestupek měl spočívat v tom, že dne 9. 6. 2022 v 13:11 bylo na silnici I/23 u obce Markvartice, v lokalitě Kasárna provedeno nízkorychlostní vážení, při kterém bylo zjištěno u jízdní soupravy motorového vozidla Man, reg. zn. 8C6 4269 s návěsem Schwarzmüller, reg. zn. 6C4 5205 překročení hodnot stanovených zvláštním právním předpisem (zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích; vyhláška č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel). Provozovatelem vozidla byl žalobce. Nízkorychlostní vážení bylo zaznamenáno prostřednictvím mobilní váhy TENZOVÁHY, s.r.o. PW-10, výrobní číslo 01/12, ověření

platné do 25. 4. 2023. Z doložených podkladů vyplynulo, že vážené motorové vozidlo překročilo o 407 kg (3,54 %) nejvyšší povolenou hmotnost na 2. nápravě a o 1 257 kg (6,98 %) nejvyšší přípustnou technickou hmotnost motorového vozidla, čímž došlo k překročení hodnot stanovených zvláštním právním předpisem. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 18 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 9. 2024, č. j. 29 A 11/2024-43.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud na úvod konstatoval, že napadené rozhodnutí shledal plně přezkoumatelným, neboť žalovaný v něm své důvody pro zamítnutí odvolání jasně formuloval. V návaznosti na to krajský soud napadené rozhodnutí neshledal ani zmatečným v situaci, kdy žalobce poukazoval na odlišné údaje v procentuálním vyjádření nadváhy měřeného vozidla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť podle krajského soudu se jedná o zjevné nesprávnosti způsobené patrně chybným výpočtem či nesprávným přepisem údajů, které ovšem neměly zásadní význam pro posouzení samotného přestupku. Údaje získané z měření, s nimiž operoval městský úřad při posouzení inkriminovaného jednání žalobce, totiž žádné pochybnosti nevzbuzovaly.

[4] Krajský soud dále uvedl, že správní orgány dostatečně prokázaly, že žalobcovo vozidlo překročilo nejvyšší technicky povolenou hmotnost nákladního vozidla MAN o 1257 kg, na hnací nápravě pak došlo k překročení o 407 kg, čímž byl dostatečně prokázán závěr, že žalobce spáchal přestupek podle § 42b odst. 1 písm. u) zákona o pozemních komunikacích. Žalobcova argumentace, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, je proto zcela lichá.

[5] Krajský soud dále uvedl, že pokud chtěl žalobce svou vinu zpochybnit navrženými svědky (zaměstnanec žalobce, pracovníci odesílatele či příjemce nebo kontrolní pracovník), nemohl být úspěšný. Žalobcova odpovědnost za zmíněný přestupek není absolutní, ale je objektivní. Žalobcem provozované vozidlo bylo přetížené a je jedno, zda jeho přetížení způsobil řidič, žalobce nebo jeho dodavatel. Veřejnoprávní odpovědnost leží na žalobci, který za provozované vozidlo odpovídá a má zajistit, aby vyhovovalo hmotnostním limitům.

[6] K tvrzení žalobce, že v posuzované věci šlo o složenou jízdní soupravu, v jejímž případě se hmotnost vzájemně přenáší, a hmotnost je tak zjistitelná pouze při jejím rozpojení, krajský soud uvedl, že správní orgány se s ním vypořádaly dostatečně. Argumentace žalobce se nijak nedotýká § 5 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 209/2018 Sb. Zde je zcela jasně stanoveno, že největší povolená hmotnost u jednotlivé hnací nápravy je 11,5 t. V posuzované věci byla hmotnost na takovou nápravu (tj. nápravu č. 2) 11,72 t. To, že byla daná náprava přetížena, je zřejmé. Ve své podstatě argumentace žalobce míří pouze k § 5 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 209/2018 Sb., kde je stanoveno, že největší povolená hmotnost u motorových vozidel se dvěma nápravami je 18 t. Krajský soud poukázal na to, že u nízkorychlostního vážení by sice bylo rozpojení soupravy teoreticky možné, ale takový postup by byl proti smyslu a účelu zákona. Jen stěží si lze představit,

pokračování

že by v případě rozpojení mohlo motorové vozidlo překročit samo o sobě hmotnost 18 t. Předmětné ustanovení by se stalo de facto neaplikovatelným. Je zřejmé, že v momentu připojení návěsu k motorovému vozidlu (tahači) se zatížení, resp. hmotnost tahače zvýší. Nesmí však přesáhnout 18 t. Právě z tohoto důvodu je nutné posuzovat hmotnost motorového vozidla v návěsové soupravě bez rozpojení, neboť jen tímto způsobem lze zjistit skutečné zatížení motorového vozidla v reálném silničním provozu. Tento závěr má rovněž oporu v judikatuře, podle které u návěsové soupravy postačí překročení povolené hmotnosti tahače, aby došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, a že se v případě spojeného tahače a návěsu jedná o jednotlivá vozidla, jejichž okamžitou hmotnost je třeba posuzovat zvlášť. Nelze tak se žalobcem souhlasit, že hmotnost tahače nemohla být v daném případě samostatně zjišťována.

[7] K argumentu o přenášení hmotnosti a nutnosti rozpojení jízdní soupravy v souvislosti se skutečností, že v posuzované věci byl převážen sypký materiál, krajský soud odkázal na závěr, který učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2016, č. j. 5 As 118/2016-24, který je analogicky aplikovatelný i na posuzovanou věc. Úspěšný tak nemůže být ani argument hmotností celé jízdní soupravy, která zákonné limity nepřesáhla. Žalobci bylo kladeno za vinu překročení jiných hodnot, které je samo o sobě společensky škodlivé bez ohledu na celkovou hmotnost jízdní soupravy.

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, kterou žalobce zpochybňoval správnost výsledků měření v souvislosti se znečištěním vozidla. Podle § 6 odst. 2 druhé věty vyhlášky č. 209/2018 Sb., platí, že v případě znečištění například blátem nebo zanesení sněhem se připouští překročení největší povolené hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy maximálně o 3 %. Každý z dokladů o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla a vážní lístek obsahuje kolonku „vozidlo znečištěno“, u které lze tuto skutečnost vyznačit. V případě žalobce ovšem nic takového uvedeno není, ani ve vyjádření řidiče k obsahu dokladu, ani v pozdějších podáních žalobce toto tvrzení předkládáno není. Podstatné však je, že se ve spise nacházejí fotografie kontrolovaného vozidla žalobce, které potvrzují správnost údaje uvedeného ve vážním lístku. Tyto fotografie zachycují vozidlo zepředu, zezadu a z boku. Částečně jsou na nich vidět i podběhy vozidla. Není z nich přitom patrné, že by vozidlo bylo nějak výrazně znečištěné. Z fotografií je navíc zřejmé, že v den měření bylo hezké počasí a vozovka byla suchá. Nelze proto předpokládat, že by k výraznějšímu znečištění jízdní soupravy mohlo dojít.

[9] K námitce ohledně posouzení otázky možného vyvinění žalobce krajský soud uvedl, že ze správních rozhodnutí zřetelně vyplývá, proč argumenty, stanoviska a důkazy předložené žalobcem nemohou představovat liberační důvody ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky liberace nebyly splněny, jelikož žalobce neupřesnil, v čem mělo spočívat mimořádné úsilí, které vynaložil, aby přestupku zabránil.

III.

[10] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel uvedl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud zcela pominul vyjádřit se k návrhům důkazů ohledně technické charakteristiky (specifikace) konstrukčního systému návěsu (viz přílohy č. 8 a 9 žaloby) a související žalobní argumentaci (viz body 13f a 16c žaloby). Krajský soud rovněž pominul návrh na výslech dopravce a obchodního zástupce výrobce návěsu firmy Schwarzmüller. Těmito důkazy stěžovatel hodlal objasnit stav, kdy při nájezdu na kontrolní váhu vlivem odlehčení přední nápravy návěsu mělo dojít k přenesení hmotnosti na tahač a tím k přetížení jeho nápravy.

[12] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud zcela mylně vztahuje svou argumentaci na tzv. vysokorychlostní vážení (viz bod 19 napadeného rozsudku), přičemž v posuzovaném případě se jednalo o tzv. nízkorychlostní vážení, tedy o odlišný typ vážení.

[13] Co se týká liberačních důvodů, výslechem navržených svědků (pracovníků odesilatele a příjemce, kontrolních pracovníků) hodlal stěžovatel prokázat, že řidič soupravu naložil řádně, náklad byl souměrně rozložen, provedl kontrolu a následně po provedeném vážení s výsledky vážení nesouhlasil, měl snahu údajné přetížení nákladu odstranit a soupravu znovu podrobit vážení, stanoviska a navržený postup však nebyly kontrolními pracovníky brány v potaz ani zaznamenány. Podle stěžovatele lze tyto důvody uplatnit jako příléhavé právě po řádném vyhodnocení všech důkazů, k tomu však nedošlo.

[14] Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí stěžovatel namítl, že žalovaný porušil zásady správního řízení, neboť stěžovatel neměl možnost předložit a uplatnit řádně důkazy. Takovým postupem bylo popřeno právo na spravedlivý proces. Podle názoru stěžovatele skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, neměl oporu v důkazech a nebyl tak řádně zjištěn. Žalovaný jako odvolací orgán nevyhodnotil a nevypořádal se s jasně formulovanými návrhy důkazů. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pak stěžovatel spatřoval v tom, že při zjištění existence námitek a návrhů důkazů, správní orgán nevyhodnotil řádně stěžovatelovu argumentaci a založil svůj úsudek na nedostatečném posouzení.

[15] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Dále uvedl, že trvá na věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, které považuje za souladné s právními předpisy, a že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu v napadeném rozsudku. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[20] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým nelze skutečně rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je zejména takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, nebo jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod uvedený pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je dále takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. Může se jednat též o rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud žádnou vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost neshledal. Z jeho obsahu je zřejmé, jakým způsobem o věci krajský soud rozhodl a odůvodnění rozsudku je plně v souladu s jeho výrokem. Úvahy krajského soudu jsou dostatečně jasné a srozumitelné.

[21] Napadený rozsudek nelze považovat ani za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z jeho obsahu je zřejmé, jak o věci krajský soud uvažil, a proč podanou žalobu zamítl. Ačkoli se krajský soud výslovně nevyjadřoval ke každému žalobnímu tvrzení (či jeho doplnění), je z napadeného rozsudku jasné patrné, že se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného. Nepřezkoumatelné totiž není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze zjistit, jaký názor soud či správní orgán zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29; k významu přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně pak bod 30 tamtéž). Správnost a úplnost skutkových a právních úvah, na nichž krajský soud své rozhodnutí založil, je potom otázkou zákonnosti jeho rozhodnutí, nikoli přezkoumatelnosti. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, nebo rozsudek NSS

ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[22] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Podle stěžovatele správní orgány i krajský soud nevzaly v potaz jeho argumenty a navržené důkazy, jimiž se snažil prokázat, že k porušení právních předpisů nedošlo. Konkrétně se mělo jednat o technickou charakteristiku (konstrukční systém) podvozku návěsu Schwarzmüller, která spočívá v tom, že se jeho přední náprava automaticky přizvedne v závislosti na hmotnosti nákladu z důvodu snadnějšího rozjezdu naloženého návěsu na kluzkém povrchu, současně se přední náprava takto přizvedne při opakovaném (3x) zmáčknutí pedálu provozní brzdy. Právě tato funkce zcela zásadně při přesném najíždění na nápravovou váhu podle stěžovatele ovlivnila naměřené hodnoty.

[23] Krajský soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci neshledal důvodnou, neboť podle jeho názoru správní orgány dostatečně prokázaly, že stěžovatelovo vozidlo překročilo nejvyšší technicky povolenou hmotnost nákladního vozidla MAN o 1257 kg, na hnací nápravě pak došlo k překročení o 407 kg, naopak celková hmotnost jízdní soupravy překročena nebyla. V této souvislosti krajský soud odkázal na spisový materiál, kde je založen doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení a vážní lístek č. 0000002/2022, včetně fotodokumentace z místa provedení nízkorychlostního vážení. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že doklad o kontrole nezavdává pochybnost o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení, které bylo provedeno váhou s platným ověřením, a je z něj zřejmé, že u předmětného vozidla došlo k překročení hmotnostního limitu u dvou z kontrolovaných veličin.

[24] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že skutkový stav věci byl s ohledem na ve správním spise založené podklady zjištěn dostatečně a že byl prokázán závěr, že stěžovatel spáchal přestupek podle § 42b odst. 1 písm. u) zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatelova argumentace ohledně konstrukčního systému podvozku návěsu nebyla způsobilá tento závěr relevantně zpochybnit. Při této úvaze kasační soud vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel navrženými důkazy (technická charakteristika návěsu, výslech obchodního zástupce firmy Schwarzmüller, výslech dopravce) podle svého tvrzení hodlal prokázat to, že konstrukce podvozku návěsu umožňuje v případě rozjezdu na kluzkém povrchu přizvednout jeho přední nápravu, čímž dojde k vyššímu zatížení zadní nápravy tažného vozidla. Tato vlastnost návěsu je však pro posouzení věci irelevantní. Technické podklady dodané stěžovatelem či navržené svědecké výpovědi nejsou způsobilé prokázat, že v době vážení byla předmětná funkce aktivována (automaticky, či jednáním řidiče). Ostatně ani sám řidič do protokolu o kontrole nic v této souvislosti neuvedl, svůj nesouhlas s výsledkem vážení odůvodnil toliko sypkostí převáženého nákladu. Stěžovatel přitom tvrdil, že mohlo dojít k vyššímu zatížení zadní nápravy při najíždění na váhu, z přiložené fotodokumentace je však zřejmé, že použitá mobilní váha byla umístěna na rovném povrchu, který byl s ohledem na povětrnostní podmínky suchý. K tomu je třeba dále uvést, že hodnoty hmotností na nápravu i samotných vozidel jsou vyhláškou č. 209/2017 Sb. stanoveny jako nejvyšší povolené, jejichž překročení (z jakéhokoliv důvodu) ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo stav pozemní komunikace. Jinak řečeno, stěžovatel jako provozovatel vozidla byl povinen zajistit, aby i v případě využití předmětné funkce

pokračování

podvozku návěsu nedošlo k přetížení hnací nápravy tažného vozidla. Není rovněž pravdou, že žalovaný tyto stěžovatelem doložené podklady a jeho související argumentaci ignoroval. Na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl, že informaci o technických parametrech a chování návěsu bere na vědomí, tyto informace však nepovažoval za důvod pro upuštění od potrestání stěžovatele jako provozovatele daného vozidla. Žalovaný zdůraznil, že stěžovateli bylo známo chování návěsu a že tato jeho vlastnost provozovatele vozidla nezbavuje povinnosti dodržovat zákonné limity stanovené ve vyhlášce č. 209/2018 Sb. Žalovaný k tomu rovněž příležitostně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, kde zdejší soud uvedl, že *„Je na stěžovateli, který na rozdíl od krajského soudu zná situaci na trhu dopravních služeb ve stavebnictví, aby zákonné požadavky splnil a dodržení hmotnostních limitů zajistil. Není povinností správních orgánů stěžovateli doporučovat, jakým způsobem má porušení právních předpisů předcházet. Stanovením hmotnostních limitů je chráněn veřejný zájem a je zcela na provozovateli, jak zajistí, že hmotnostní maxima nepřekročí.“* Ke stejným závěrům dospěl i krajský soud. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že tato jeho námitka nebyla vypořádána.

[25] Rovněž námitka, že krajský soud zcela mylně vztahuje svou argumentaci na tzv. vysokorychlostní vážení, je nedůvodná. Krajský soud v bodě 19 svého rozsudku pouze obecně konstatoval, že *„u vysokorychlostního vážení k rozpojení vozidel jízdní soupravy nedochází, neboť při něm není jízdní souprava odkloněna z provozu. Změření jízdní soupravy během provozu, tj. za jízdy, vylučuje její rozpojení.“* Další argumentace krajského soudu v předmětném bodě se však již týkala výhradně nízkorychlostního vážení, kdy sice je rozpojení vozidla (na rozdíl od vysokorychlostního vážení) možné, ale takový postup by byl podle názoru krajského soudu proti smyslu a účelu zákona, neboť v případě rozpojení by tažné vozidlo samo o sobě stěžím mohlo překročit hmotnost 18 tun a předmětné ustanovení by se stalo fakticky neaplikovatelným. Krajský soud proto správně uzavřel, že i při nízkorychlostním vážení je nutné posuzovat hmotnost motorového vozidla v návěsové soupravě bez rozpojení, neboť jen tímto způsobem lze zjistit skutečné zatížení motorového vozidla v reálném silničním provozu.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu ani pokud jde o posouzení žalobní námitky ohledně liberačních důvodů. Krajský soud v této souvislosti odkázal na příslušnou judikaturu (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2014, č. j. 57 A 34/2013-51), se kterou se ztotožnil, a konstatoval, že ve vztahu ke své liberaci stěžovatel svou žalobní argumentaci nikterak blíže nerozvinul a neupřesnil, v čem mělo spočívat mimořádné úsilí, které vynaložil, aby přestupku zabránil. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že k prokázání vynaložení úsilí stěžovatelem nemohly nijak posloužit výsledky „pracovníků“ podílejících se na vážení, řidiče jízdní soupravy či zástupce odesílatele – z logiky věci se nijak netýkají toho, že by stěžovatel jako provozovatel vozidla vynaložil nějaké úsilí. V souladu se správními orgány i krajským soudem má zdejší soud za to, že se jedná o nadbytečné důkazy, a proto je nebylo třeba provádět.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2025

David Hipšr
předseda senátu